

## Der er ting, man ikke forstår – rigtigt – før man har set det ...

---

Det var sommeren 2017.

Og de fleste af os vidste det egentlig godt:

At desperate flygtninge og migranter satte ud fra Afrikas kyster i tusindvis. At de gjorde det i overfyldte gummibåde. At det nok gik voldsomt for sig, når de bevægede sig ud på et stort og næsten tomt hav. Og at mange af dem druknede undervejs.

Vi kendte til det.

Og mange af os troede også, at vi havde forstået det.

Men ... der er forskel på at vide - og forstå.

I juni gik Politikens fotograf Jacob Ehrbahn og journalist Kjeld Hybel ombord på det tyske redningsskib Sea Watch 2, der bemannet med frivillige sejler rundt i Middelhavet og kæmper for at redde mennesker fra at forsvinde i bølgerne. De næste to uger rapporterede Ehrbahn og Hybel fra åbent hav - i ord, lyd og billeder - artikler, stills og video – reportager i øjenhøjde og så nær vandoverfladen, at man næsten kunne smage saltet.

Deres samlede beretning var rystende.

Rystende tæt på. Uafrysteligt godt fortalt. En af årets stærkeste historier.

Hverken Jacob Ehrbahn eller Kjeld Hybel vidste, hvad der ventede dem ombord på Sea Watch 2, eller hvad de ville få at se i Middelhavet. Kun at aftalen med organisationen bag skibet var klar: De måtte skrive og fotografere alt det, de havde lyst til, men først når de havde passet deres arbejde som en del af besætningen. Det var med andre ord ingen fribillet, de fik. For Sea Watch 2 handlede det ubetinget om at redde mennesker.

Under hele deres reportageserie arbejdede Kjeld Hybel og Jacob Ehrbahn således under det vilkår og den forudsætning, at deres historier –

selvfølgelig - måtte komme i anden række, hvis menneskeliv var i fare på åbent hav.

Og det var præcist det, der skete den dag, reportageseriens video blev optaget. Man ser Jacob Ehrbahn bruge sine hænder til at hive druknende migranter ombord – ikke til at tage billeder med sit kamera. Kun i ganske få øjeblikke fotograferer han – og det meste af redningsaktionen oplever vi derfor kun gennem kameraet på hans hjelm.

De hoppende og kaotiske billeder bliver en del af et rystende dokument om det, der sker på en helt almindelig sommerdag, hvor turisterne bader ved strandene på den anden side af horisonten. Billederne af det store tomme hav, prikken som bliver til en båd, som bliver til kroppe i vandet og en desperation, der lyser ud af øjnene på mænd og kvinder, der kæmper for at overleve.

Fortællingerne fra redningsskibet er alle blevet til i et overbevisende samarbejde mellem journalist og fotograf. De opsigtsvækkende billeder stod ikke alene, men blev ledsaget af en stærk, smuk tekst, der fortalte om både dramaer og dilemmaer. Hvad får et menneske til at sætte sig op i en overfyldt gummibåd og stævne ud på åbent hav på vej mod et fremmed kontinent. Hvad får almindelige mennesker til at sejle ud for at redde dem? Hvilken rolle spiller de frivillige i en eskalerende flygtningekrise? Og hvad redder de flygtningene og migranterne ... til? De overlevendes rejse ender jo ikke ved Europas kyst – her begynder blot en ny kamp for at overleve.

Det er journalistik, der stiller spørgsmål til os: Hvad skal vi gøre? Hvad ville du gøre?

Og så er det også en fortælling, der stiller de europæiske politikere til regnskab: Er vi dem - de europæere - vi gerne vil være?

Historierne fra Sea Watch 2 er ikke klassisk undersøgende journalistik, men det er en historie, som ikke desto mindre afslører en kynisme hos alle i Europa, der helst ikke vil vide – eller rettere: se på helt tæt hold - hvad der sker på Middelhavet.

Vores drøm om Europa er et kontinent båret af solidaritet, menneskerettigheder og basal anstændighed. Men dén drøm kan ikke leve, hvis vi ser og ikke mindst accepterer, hvad vi lader ske med tusinder af mænd, kvinder og børn, når de forsøger gøre *deres* europæiske drøm til virkelighed.

Det var den fortælling og den sandhed, Kjeld Hybel og Jacob Ehrbahn havde med hjem, da de kom hjem fra Middelhavet. Og den historie er en Cavling værd.